

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 55/05
14.07.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Јасминке Станојевић и Мирјане Грубић, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против противника предлагача ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради признања стране судске одлуке, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Окружног суда у Новом Саду Р. 28/2004 од 24.1.2005. године, у седници одржаној 14.7.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Окружног суда у Новом Саду Р. 28/2004 од 24.1.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Новом Саду Р.28/2004 од 24.1.2005. године: ставом првим изреке није призната пресуда због изостанка Земалског суда у Минхену I, СР Немачка, пословни број 60 7297/92 од 11.6.1992. године, којом је обавезан противник предлагача да предлагачима исплати 10.804,96 ДЕМ са 11,9% камате почев од 1.10.1991. године и да сноси трошкове спора; ставом другим изреке обавезани су предлагачи да противнику предлагача солидарно надокнаде трошкове поступка од 61.500,00 динара.

Против наведеног решења Р.28/2004 од 24.1.2005. године предлагачи су благовремено изјавили жалбу због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући добијано решење у смислу члана 365. у вези члана 381. Закона о парничном поступку ("Сл. лист СФРЈ" бр. 4/77..."Сл. лист СРЈ" бр.3/02), који се примењује на основу члана 491. став 1. Закона о парничном поступку("Сл. гласник РС" бр. .125/04) , Врховни суд је нашао да жалба није основана.

У поступку нису учињене битне повреде из члана 354. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању које је утврдио првостепени суд рочиште на коме је донета пресуда чије су признање затражили предлагачи заказано је актом суда који је донео ту пресуду од 22.4.1992. године. У том акту, који је био и позив за рочиште, противник предлагача (у том поступку тужени) упознат је са начином предузимања радњи и указано му је на последице пропуштања. Између осталог, упознат је да радње које предузме без ангажовања адвоката немају правно дејство, да уколико не ангажује адвоката може се донети пресуда због изостанка, а да одговор на тужбу мора доставити преко адвоката у року од три недеље. У поступку који је предходио доношењу пресуде чије су признање предлагачи затражили противнику предлагача није достављена тужба предлагача (у том поступку тужилаца). На рочиште на коме је донета пресуда противник предлагача је приступио без пуномоћника, због чега му није омогућено расправљање, а против донете пресуде није улагао жалбу јер на то није имао право без ангажовања адвоката.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања правилно је одбијен предлог предлагача за признање ове пресуде. Одредбом члана 88. став 1. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља предвиђено је одбијање признања стране судске одлуке ако се поводом приговора лица против кога је та одлука донета утврди да му није омогућено учествовање у поступку због неправилности у поступку, а ставом 2 тог члана одређено је да се нарочито сматра да лице против кога је донесена страна судска одлука није могло учествовати у поступку ако му тужба није била лично достављена, односно што уопште није покушано лично достављање, осим ако се на било који начин упустило у расправљање о главној ствари у првостепеном поступку. Противнику предлагача уз акт као позив за рочиште на коме је донета пресуда чије је признање предложено није достављена тужба. У том поступку противник предлагача се није упустио у расправљање о главној ствари, јер му то није омогућено без ангажовања адвоката. Противник предлагача је имао намеру да учествује у том поступку, што је показао приступом рочишту на коме је донета пресуда. Како му није достављена тужба, и да му је дозвољено учешће без пуномоћника, он не би могао да расправља без тужбе. Процесни услови страног суда о немогућности учешћа странке у поступку без адвоката су супротни императивним одредаба чл. 332, 79. и 89. тада важећег Закона о парничном поступку, којима је регулисано доношење пресуде због изостанка и вршења парничних радњи, па за признање нису испуњени услови предвиђени чл. 88 и 91. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља. За признање предложене пресуде нису испуњени ни материјално правни услови због одлуке о камати. Одредбе Закона о облигационим односима о затезној камати су императивне. На основу члана 277.став 1. тог закона дужник који задолжни са испуњењем новчане обавезе дугује поред главнице и затезну камату по стопи утврђеној савезним законом, а према

члану 399. став 4. ако је уговорена камата између физичких лица већа од дозвољене, примениће се највећа дозвољена стопа камате. Како је досуђена камата већа од дозвољене, за признање предложене пресуде нису испуњени услови предвиђени чланом 91. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља.

У жалби није оспорено да противнику предлагача није достављена тужба, па се не могу сматрати основаним наводи да му је било омогућено расправљање, да је он својом вољом поступио противно налозима суда о ангажовању пуномоћника.

На основу члана 380. тачка 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка

мз